

รื้อ หน้า ฝน

“เฮ้ย ไอ้...แกมีความคิดเห็นอย่างไรบ้างกับการที่รัฐบาลจะส่งทหาร ไปรบนอกประเทศในเขมรนั่นนะ” เจ้าวิทย์มันเอยถามขึ้นพร้อมกับฟุ้งสายตาลอดแว่นสีชาเข้มของมันมาที่ข้าพเจ้า

“เรื่องมันมันพูดยากว่ะ เพราะมันเป็นเรื่องใหญ่...” ข้าพเจ้าตอบขึ้นมาลอยๆ “มันเป็นเรื่องของนโยบายที่รัฐบาล ท่านจะจัดการดำเนินการในสิ่งที่ท่านคิดว่าจะจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดสำหรับการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป”

“แล้วแกคิดว่าไอการที่จะส่งทหารไปรบนอกประเทศนั้น มันเป็นทางที่ดีที่สุดแล้วอย่างนั้นใช่ไหม” เจ้าเพื่อนร่วมงานคนที่ชื่อ บุญย์ ซักพร้อมกับขมวดคิ้วรอคำตอบจากข้าพเจ้า

“ฉันเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะเรื่องมันมันเป็นเรื่องใหญ่ออย่างที่ฉันว่า และมันก็มองได้หลายแง่ซะด้วย” ข้าพเจ้าพูดทิ้งท้ายไว้แค่นั้น แล้วอคความกรงทองเข้าปอดไปอีกเบือเรอ เพราะรู้สึกว้าวุ่นสนทนาของเราซักจะถึงเคียดเข้าไปทุกที “มองในแง่หนึ่งมันก็ถูกอย่างที่ผมบอก คือกฤทธิท่านกล่าวไว้นั้นแหละ.... ถ้าหากเราส่งทหารไปรบในเขมร โดยถือว่าเป็นการดำเนินการตามนโยบายป้องกันประเทศของเราแล้ว ละก็ เกิดประเทศอื่นๆ เขาอยากส่งทหารเข้ามารบในไทยบ้าง โดยถือว่าไทยเราเป็น ‘นอกประเทศ’ ของเขาบ้างละ เราจะว่ายังไง” ข้าพเจ้าทิ้งท้ายไว้ตามเดิม

“แต่ฉันว่า ถ้าหากเราวันรุ่งโรให้กำลังทหารของข้าศึกมันรุกเข้ามาถึงประเทศเราแล้วค่อยมาตั้งมันสู้กับมันละก็ เห็นท่าจะไม่ไหวแน่ เดียวดีไม่ดีจะเข้าตำรา “ว้าวายล้อมคอก” นะซี” เจ้าวิทย์แย้มอยู่ในเชิง

“ก็จริงอย่างที่แกว่า และนั่นก็เป็นการมองสถานการณ์อีกแง่หนึ่ง ฉันถึงได้บอกไถ่ละว่า เรื่องมันมันมองได้หลายแง่ จำเป็นต้องศึกษาและดูสถานการณ์ให้ละเอียดเสียก่อนที่จะตัดสินใจอะไรลงไป”

ข้าพเจ้าเสริม

“แต่ที่ฉันแน่ใจว่ามันเป็นไปได้ ไม่ได้อย่างเด็ดขาด ก็คือเรื่องที่จะให้สถานการณ์เลวร้ายขึ้นโดยการเจรจากับโต๊ะแทนการใช้กำลังเข้าประหัตประหารกัน อย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศได้ให้

“หึหึ” เจ้าบุญแสดงความเห็นของมันเป็นขณะที่ เจ้าพงศ์กำลังตูดโเลี้ยงกันแก้วของ
มัน และยังนั่งเฝ้าตามแบบฉบับของนักฟังที่ดีต่อไป

“อะไรทำให้แกคิดอย่างนั้น อะ” เจ้าวิทย์ ชักทันควัน

“ก็เพราะไอพวกคอมมิวนิสต์ระยำนั่น มันกำลังหน้ามืด บำรบบ้างสงครามชีวิต” ผู้ถูกชักตบ
หน้าตาเฉย

“ถูกของไอบุญล่ะ มัน ไอพวกกระยาพอกนั้นมันไม่ฟังเสียงชาวบ้านหรอก ก็ดูอย่างการเจรจาที่ปารีส
นั่นมันได้อะไรดีขึ้นมาบ้าง...” ข้าพเจ้ามักจะชอบทั้งท้ายแบบนั้นเสมอ

“อย่าไปสนใจมันโกลนกลายเลย คุณแค่ภายในประเทศก็ชวนให้ปวดหัวพออยู่แล้ว... โทนภาษีเอ๊ย....
ดุร้ายการค้าเอ๊ย... สารพัด” เจ้าบุญกุมขมับขณะที่พูด

“ฉันว่าเราเปลี่ยนเรื่องคุยกันดีกว่า อากาศร้อนๆ อย่างนี้ เดียวได้ไม่ดีบ้างเอว่ะ” เพื่อนคนสวม
แว่นสี่ขาขำ เล่นตลกบ๊องๆ อย่างนั้นแหละ

“เฮ! ...ความรักคืออะไร อะ?” เจ้าพงศ์ ทะลุออกมากลางปล้องแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย
เล่นเอาพวกเราสอหลักโเลี้ยงไปตาม ๆ กัน เราคิดว่ามันคงจะคอยโอกาสให้เรา
เปลี่ยนเรื่องพูดมานานแล้ว

“.....?!!” เจ้าวิทย์ทำท่าเหมือนถูกผีหลอก หันมามองหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามอง
พงศ์ส่วนเจ้าบุญ ปล่อยก้าออกมาลั่น พร้อมกับหันไปส่งโเลี้ยงอีกแก้ว เพราะแก้วเดิม
ถูกมันบดกระเด็นไป ตอนที่มันหัวเราะ

วงสนทนาของเราจะยุ่งกันใหญ่แล้วสิ เริ่มแรกด้วยการโอ้อวดการเรียน เรื่องอนาคต เรื่องการบ้านการ
เมือง แล้วมันโหมมากลายเป็นเรื่อง....ความรัก.... จนได้

“ว้ายังไง” เจ้าของคำถามแหวกแนว ย้ำเตือนขึ้นอีก พวกเราจึงเริ่มไล่เบี่ยงกันเพื่อตอบ
คำถามของมัน

“ไอบุญว่ายังไง” ข้าพเจ้าไปที่ต้นกำเนิดเสียงหัวเราะนั้นทันที

“ไอวิทย์ โทนกลองตอบให้ไอพงศ์ มันขึ้นใจหน่อย อะ” เจ้าบุญเลี้ยงไปทันควัน จนวิทย์
หันไปจ้องหน้า เพราะว่าไม่รู้จะไปไล่เบี่ยงกับใครอีกแล้ว

“ความรัก...มันก็เป็นอุป/ชนิดหนึ่ง นะซี” เจ้าวิทย์ก่ดฟันตอบ

“โอ้คำตอบประเภทกำนันทุบดินแบบนี้ ฉันเองก็รู้” เจ้าพงศ์ย้อน

“ก็แล้วก็จะให้ฉันตอบยังงัย ละ” อากาศอ้าวบวกับคำถามที่ผ่าเหล่าผ่ากอ ทำให้วิทย์
เริ่มฉุน

“ฉันอยากจะรู้ว่าที่เขาเรียกกันว่า...ความรัก....นั้นมันเป็นอย่างงัย แล้วทำไม
เราถึงจะได้รู้ว่าเรามีความรักแล้วหรือยัง ฉันอยากได้คำตอบที่เป็นหลักวิชา หน่อย
นะ” เจ้าพงศ์อธิบายคำถามของมันให้พวกเราเข้าใจ

“ฉันว่าเราย้ายไปคุยกันในห้องแอร์ที่แตร็ควินดีกว่า ถ้าหากว่าแตร็คสูงกว่าที่ ส.ม.ก. นั้นมันร้อนเกินไป”
เจ้าวิทย์เริ่มเบี่ยงตามฟอร์มของมัน

“แกหาว่าฉันบ้าเธอ โอ้ววิทย์” เจ้าพงศ์ชักขึ้นบ้าง

“เปล่า.....” เจ้าวิทย์เบี่ยงต่อหน้าตาเฉย “แต่ฉันกลัวว่าแกจะหงุดหงิดมากไปหน่อย
เท่านั้นเอง เพราะอากาศที่นั่นมันร้อน”

“ใช่.....ฉันกำลังหงุดหงิด หงุดหงิดมากเสียด้วย” เจ้าพงศ์ก็ยอมรับหน้าตาเฉยเหมือนกัน

“ถามจริง ๆ เอะ อยู่ดี ๆ แกอยากรู้ทำไมวะ ว่าความรักคืออะไร” เจ้าบุญลย์ชักเริ่มสนขึ้นมา

“ก็เพราะฉันคิดว่า ฉันกำลังจะมีความรัก นะซี” พงศ์พูดทำหน้าเศร้า “แต่ฉันอยากจะรู้
ให้แน่เสียก่อน ว่าไอ้ความรักมันคืออะไร ดีแล้วแค่ไหน ก่อนที่ฉันจะไปยุ่งกับมันอย่างจริงจัง”
หน้าเจ้าพงศ์ยิ่งเศร้าหนัก

“เฮ้ย...ไปแตร็ควินดีกว่า” เจ้าวิทย์พูดพร้อม ๆ กับขยับตัวจะลุกขึ้นจากที่นั่ง มันคง
ร้อนจนทนฟังเรื่องนี้ไม่ไหวกระมัง ข้าพเจ้ารีบคว้าแขนมันไว้ก่อนมันจะก้าวท้าวไป พร้อม
กับฉุดให้มันนั่งลงกับที่เดิมของมัน

“เดี๋ยว....ฉันว่าลองฟังความเห็นของไอ้บุญลย์บ้างดีกว่า”

“แกตอบมันเองดีกว่า” เจ้าบุญลย์โยนหน้าที่กลับมาให้ข้าพเจ้าจนได้

“เอาละ...ฉันตอบก็ได้ แต่บอกให้รู้ก่อนนะว่า ฉันไม่ใช่โรเมโอ และแกก็อาจจะไม่ได้
คำตอบที่ซาบซ่านนัก ก็ได้” ข้าพเจ้ารีบออกตัวเพราะกลัวจะโดนสวดแบบ เจ้าวิทย์

“เออ....ว่ามาให้ฟังหน่อย เอาเลย” เจ้าพงศ์มันเร่ง

“ไอ้ที่แกล้งเอาคำตอบแบบวิชาการนั้นเห็นจะไม่ไหว เพราะยังไม่เคยมีใครสอนฉันเลยว่า คำจำกัดความของ...ความรัก....มันคืออะไร” ข้าพเจ้าหยุดเพื่อเผากรุงเทพมวต่อไป “แต่ตามความเห็นของฉันแล้ว ฉันคิดว่าถูกต้องอย่างไ้วิทย์มันว่า...ความรักคือรูปชนิดหนึ่ง แต่มันเป็นรูปที่มีพลังมากที่สุด” ข้าพเจ้าเะทำให้ดูน่าทึ่งขึ้น แล้วเจียรนัยต่อไป “ความรักมันย่อมแตกต่างจากความใคร่ และความใคร่ก็ไม่ใช่ความรัก แต่ว่าความรักมักจะจบลงด้วย ความใคร่เสมอ” ข้าพเจ้าชักเมาคำตอบของตัวเอง “ความรักเป็นของสูงที่เราจะต้องถนอม และความรักมันก็มีหลายอย่างหลายประเภทด้วยกัน เช่น ความรักที่พ่อแม่มีต่อลูก ความรักที่หนุ่มมีต่อสาว ความรักที่ครูมีต่อศิษย์....ซึ่งความรักแต่ละอย่างแต่ละประเภทย่อมแตกต่างกันไปทั้งความรู้สึก และการแสดงออก....ความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ย่อมรู้สึกด้วยความรักที่แท้จริง และย่อมแสดงออกด้วยความเอ็นดู ความปรานีและเอาใจใส่ความห่วงที่ไม่ใช่ห่วง แต่ความรักของหนุ่มสาวนั้น มันรู้สึกในรูปของความเข้าอกเข้าใจ ความปรารถนาดีต่อกัน และมันจะแสดงออกในรูปของความอยากอยู่ใกล้ชิดกัน ความห่วงและความห่วงปนกันไป และยั้งอื่น ๆ อีกสารพัด” ข้าพเจ้าหยุดมองหน้าเจ้าพงศ์

“ชักเข้าเค้าแล้วลองว่าต่อไปซิ” เจ้าพงศ์เริ่มยิ้มเพราะมันกำลังชอบใจ

“ความรักที่แกล้งถามฉันนั้นคงหมายถึงความรักแบบ....หนุ่มสาว....” เจ้าพงศ์พยักหน้ารับ

“ความรักประเภทนั้นมักจะขาดความมั่นคงและจริงจัง เพราะว่าคนหนุ่มคนสาวนั้นเป็นผู้ที่อยู่ในวัยที่จะคบค้าสมาคมกับคนมากหน้าหลายตา และการที่ได้พบปะกับคนมาก ๆ นี้แหละจะทำให้ใจเขวได้ ความรักแบบนี้จะจริงไ้จนยอมต้องอาศัยทั้งความเห็นอกเห็นใจบวกกับความหนักแน่นของจิตใจเข้าด้วยกัน อย่างที่ฉันเคยได้ยินมาว่า....เมื่อเส้นตรงแห่งความเข้าใจ ตั้งอยู่บนเส้นตรงแห่งความเห็นอกเห็นใจ และทำมุมเท่ากับความหนักแน่นอย่างเพียงพอของจิตใจ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ความรัก.....” เจ้าพงศ์มองหน้าข้าพเจ้าตาไม่กระพริบ

“ความรักเป็นสิ่งที่สุภาพและอ่อนโยน ต้องมีการให้เกียรติและยกย่องซึ่งกันและกันพอสมควร ต้องรู้จักการให้อภัยกัน และข้อสำคัญก็คือ ความรักที่สมบูรณ์จะเกิดแก่เฉพาะผู้ที่รู้จักมองโลกในแง่ดีและกว้างพอเท่านั้น แต่นั่นเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ง่าย ๆ แม้แต่ฉันเองก็ยังมองโลกแคบเกินไป และสิ่งแวดล้อมก็อบรมให้ฉันมองสิ่งต่างในแง่ที่ไม่สู้ดีไว้ก่อนเสมอ สรุปแล้วก็คือ...ความรัก....เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยาก เพราะเป็นสิ่งที่ละเอียดมาก ต้องอาศัยการเรียนรู้และศึกษาโดยตัวของเราเองไปตลอดชีวิตเลยทีเดียว” .....

ข้าพเจ้าเองก็ซ้ะจะเลอะแล้ว

“ฉันซ้ะจะเข้าใจแล้ว ว่าแต่ว่า เราจะรู้ได้อย่างไรว่า เรามีความรักต่อคนนั้นคนนั้นแล้วหรือยัง” เจ้าพงศ์ซ้ะก็ไม่ยอมต้งให้ตัว

“มันรู้ได้ไม่ยากนักหรอก” ข้าพเจ้าเถรینต่อ “ผู้ที่เริ่มมีความรักนั้น ย่อมมีความใฝ่หา และเมื่อใฝ่หาแล้วย่อมเกิดความปรารถนา เช่น ปรารถนาจะอยู่ใกล้กับคนรัก ปรารถนาจะเห็นหน้าคนรักบ่อย ๆ ปรารถนาจะได้ยินเสียงคนรักบ้าง ๆ หูปรารถนา....สารพัดจะปรารถนา คนมีความรักต่อกันนั้นเมื่อยามอยู่ห่างกัน ย่อมคิดถึงกัน ยามสุขย่อมอยากแบ่งปันความสุขแก่กัน ยามทุกข์ ย่อมอยากปรับทุกข์ต่อกัน ยามลำบากช่วยเหลือกัน คั่นน.....เมื่อผู้ที่เริ่มมีความรักและได้รับสิ่งต่างๆ ที่ตนปรารถนาจากคนที่เขาหรือเธอรักแล้วก็ย่อมเรียกว่า.....รักนั้นสมหวัง.....ตรงกันข้าม ถ้าหากสิ่งที่ตนปรารถนานั้นมิได้รับการตอบสนองจากอีกฝ่ายหนึ่งเลย เราเรียกว่า...รักนั้นไม่สมหวังหรือ..... ‘บ๊วย’ นั่นเอง” ข้าพเจ้าพักหายใจหายคอ หยิบกัน บุหรจากนวนที่คบไว้จุ่มลงกับหยดน้ำเย็นบนโต๊ะ เพื่อให้แน่ใจว่ามันดับสนิท สังเกตสีหน้าเจ้าวิทย์แล้วบอกไม่ถูกเลยว่าเป็นอย่างไร มันกระอักกระอ่วนชอบกล.....

.....ข้าพเจ้าเสริมต่อไป “แต่ก็ต้องอย่าลืมภาษิตข้อหนึ่งที่ว่า.....สิ่งใดให้คุณอนันต์ สิ่งนั้น

ยอมให้โทษมหันต์.....ความรักก็เหมือนกัน ย่อมขึ้นอยู่กับเราว่ารู้จักใช้ความรักอย่างไร
ถูกต้องแค่ไหน ขึ้นอยู่กับการไตร่ตรองพิจารณาว่าเรากำลังเดินอยู่บนเส้นทางแห่งความรัก
ที่ถูกต้องและดีแล้วหรือยัง เพราะว่าคุณและโทษของความรักนั้น มันย่อมไม่เข้าใครออกใคร
นอกจากผู้ใช่หรือผู้เป็นเจ้าของความรักนั้นๆ เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น ถ้าเรา^{รู้}ซึ้งและเข้าใจ
ถึงความรักอย่างเพียงพอแล้ว รักนั้นย่อมเป็นน้ำทิพย์สำหรับเรา ตรงกันข้ามถ้าเราขาด
เหตุผล ขาดการไตร่ตรอง ยกอารมณ์และสิ่งอื่นๆ เหนือเหตุผลแล้วละก็ รักนั้น
ย่อมเป็นยาพิษสำหรับเรานั้นแหละ.....” “เป็นยังไงที่ฉันฝอยมาทั้งหมดนี้.....มันใหม่”
ข้าพเจ้าจบลงแบบไม่มีปี มีขลุ่ยเหมือนกัน

“ใสเลยเพื่อน ฉันไปก่อนละ” เจ้าพงศ์ลุกขึ้นพรวดพลาดจนพวกเราง โดยเฉพาเจ้าวิทย์
ที่ทำหน้าเหมือนกับคนจะเป็นบ้าเสียให้ได้อย่างนั้นแหละ

“.....จะไปไหน” เจ้าบุญลย์ ชักข้อใจตะหงิดๆ

“ฉันแน่ใจแล้วละ ว่าฉันมีความรักแล้วจริงๆ ฉันก็กำลังจะไปหาคนรักของฉันซะ เจ้าพงศ์พูด
พร้อมๆ กับก้าวออกไปจาก ส.ม.ก. โดยไม่ได้เงยค่าโอเลี้ยงเลย

“ฉันก็ไปหละ.....” เจ้าวิทย์ลุกตามบ้าง

“แล้วจะไปไหนอีก ละวะ” เจ้าบุญลย์ยังข้องใจหนัก เจ้าวิทย์หันมาทางเรา พร้อมกับตะโกน
ตอบสั้น ส.ม.ก. ....

“ไป ห้องแอร์.....แคร่ควีน.....ไว้ย”